

Τις τελευταίες ημέρες θαυμάσαμε όλοι μας τη μαζική και άνευ προηγουμένου συμμετοχή του λαού της Ελλάδας στα πάνθημα συλλαλητήρια, με αφορμή τους αδικοχαμένους ανθρώπους των Τεμπών, που έλαβαν χώρα σε κάθε γωνιά της πατρίδας μας αλλά και του πλανήτη ολόκληρου. Μία συμμετοχή που μας συγκίνησε και μας έκανε να πιστεύουμε πως ίσως η ελπίδα δεν χάθηκε ακόμα. Οι φωνές όλων μας ενώθηκαν με τις σπαρακτικές φωνές των συγγενών των θυμάτων ζητώντας την παραδειγματική τιμωρία των υπευθύνων και όλων εκείνων που συγκαλύπτουν το έγκλημα. Οι Έλληνες έδειξαν για άλλη μια φορά πως ο λαός αυτός είναι ζυμωμένος με τις αξίες της πατρίδας και της οικογένειας. Για την πατρίδα έγινε λίγα χρόνια πριν, το μεγαλειώδες συλλαλητήριο για την Μακεδονία μας, που και τότε ο κόσμος ξεχύθηκε στους δρόμους, ενώ για την οικογένεια έγινε το τελευταίο και μεγαλύτερο όλων, λίγες μέρες πριν, αφού τα θύματα αυτήν τη φορά ήταν μικρά παιδιά, γονείς και σύζυγοι. Όλοι νιώσαμε ότι οι άνθρωποι που χάθηκαν ήταν δικοί μας άνθρωποι. Τα δικά μας παιδιά οι δικοί μας γονείς. Κανείς δε μπορεί να το αμφισβητήσει αυτό.

Σε αυτό το σημείο όμως το παρόν άρθρο θα φανεί πως πατάει απότομα φρένο και αλλάζει ξαφνικά πορεία. Δε θα μπορούσε να γίνει αλλιώς επειδή ακριβώς ίδια ήταν και η συμπεριφορά πολλών συνανθρώπων μας, που σαν ένα αυτοκίνητο με συγκεκριμένη πορεία φρέναρε ανεξήγητα και έκανε στροφή 180 μοιρών. Ένα ιστορικό και κοσμοξάκουστο συλλαλητήριο μοιάζει ξαφνικά να πέφτει σε αντίφαση

και να αυτό-αναιρείται.

Είναι εντυπωσιακό, δυσερμήνευτο και ταυτοχρόνως πολύ λυπηρό το γεγονός ότι στις ίδιες πλατείες που μόλις λίγες ώρες πριν, χύθηκαν δάκρυα πόνου και ακούστηκαν αναστεναγμοί αγανάκτησης, βλέπαμε να έχουν στηθεί καρναβαλικές εκδηλώσεις και ο κόσμος να χορεύει στους ρυθμούς των ηχείων. Των ίδιων ηχείων, που λίγο πριν ακούστηκαν λόγια πένθους και οδύνης, από τους συγγενείς, τους φίλους και τους γνωστούς των αδικοχαμένων ανθρώπων.

Η εικόνα αυτή όπως είπαμε δημιουργεί έντονες αντιφάσεις και γεννάει πολλά ερωτήματα. Ο κόσμος παρά το γεγονός ότι έχει πονέσει και έχει αγανακτήσει αδυνατεί να παραμείνει συγκεντρωμένος στα δίκαια αιτήματά του, όπως είναι η απονομή δικαιοσύνης. Είμαστε προφανώς ένας λαός μπερδεμένος χωρίς πολιτικό ηγέτη που να μας συσπειρώνει και να μας κρατάει προσηλωμένους στο στόχο. Ένας λαός χωρίς πνευματικό ηγέτη που να μας συσπειρώνει στο πνεύμα της μεγάλης Σαρακοστής με στόχο τη Σταυρική πορεία προς το Γολγοθά και την Ανάσταση, μακριά από ειδωλολατρικά καρναβαλικά ξεφαντώματα.

Μία κοινωνία παγιδευμένη σε ένα κενό ηγεσίας που αδυνατεί να απαγκιστρωθεί από τα πάθη της και από το βάλτο της συνήθειας, συμμετέχει σε άτοπα και άκαιρα ξεφαντώματα εν μέσω ανείπωτης εθνικής τραγωδίας. Το αποτέλεσμα είναι οι όποιες αντιδράσεις μας, να μην λαμβάνονται στα σοβαρά, η αδικία να παραμένει και η αλλαγή που επιθυμούμε για την πατρίδα μας να μοιάζει μακρινό όνειρο.

Συνεπώς ας μην επικρίνουμε μόνο τους πολιτικούς, ας επικρίνουμε και τους εαυτούς μας που δώσαμε δικαίωμα ώστε να μας κυβερνούν τέτοιοι σκάρτοι και δόλιοι πολιτικοί.

Ίσως μαζί με την πάνδημη διαμαρτυρία που κηρύξαμε, να πρέπει κηρύξουμε και πάνδημη μετάνοια και νηστεία τώρα που ο καιρός είναι κατάλληλος.

Να κλάψουμε και να πενθήσουμε για τα παιδιά που χάθηκαν, πενθώντας ταυτόχρονα για όλες τις ατομικές, κοινωνικές εθνικές και εκκλησιαστικές ασωτίες και ανευθυνότητές μας.

Δεν αλλάζει ο κόσμος, δεν αλλάζει η κατάσταση αν δεν αλλάξω πρώτα εγώ.

Ναι! Να συνεχίσουμε τον ξεσηκωμό και τις διαμαρτυρίες. Να συνεχίσουμε τον αγώνα, όχι επειδή πέρασαν τα καρναβάλια, αλλά επειδή έτσι πρέπει. Επειδή αυτό ουρλιάζει η συνείδησή μας. Επειδή η Ελλάδα είναι χώρα Ηρώων και Αγίων και πρέπει να την πάρουμε πίσω.

Τώρα που γράφουμε τις πιο μαύρες σελίδες της ιστορίας μας, ας προσπαθήσουμε να είμαστε πραγματικοί αγωνιστές και όχι μια ζωή μασκαράδες.

«Μητρός τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμιώτερόν ἐστιν ἢ Πατρίς καὶ ἁγιώτερον καὶ σεμνότερον καὶ ἐν μείζονι μοίρα καὶ

παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις τοῖς νοῦν ἔχουσιν», Σωκράτης.

Καλή Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή.

Καλό Στάδιο.

.